
Minneord

OSS IMELLOM

Etter vel et halvt år med stadig sviktende helse grunnet cancer, døde Eldbjørn Ronglan stille 12.1. 2013, 78 år gammel. Sykdommen var brutal, og som den realist han var forsto han selv hele tiden hva utgangen ville bli.

Eldbjørn Ronglan var født i Skogn. Etter studietid i Oslo tjenestegjorde han i Harstad. Han hadde da allerede stiftet familie med sin Inger. De fikk etter hvert tre barn. Videre ble det kirurgisk utdanning i Sandnessjøen og ved Sentralsykehuset i Akershus, med spesialistgodkjenning i generell kirurgi, deretter også ortopedisk spesialisering ved Sophies Minde. I 1975 tiltrådte han som kirurgisk overlege ved Sentralsykehuset i Elverum. Der bygde han opp en ortopedisk seksjon med høy kompetanse, etter hvert en godkjent avdeling i ortopedisk kirurgi. Hans spesialinteresse var ryggkirurgi. Han reiste mye og hentet ny viten fra hele den vestlige verden og tok i bruk nye teknikker og behandlingsmåter før de fleste. Han vant ry ved sin dyktighet og sin innovative holdning. Selv etter at han gikk av, holdt han jevnlig kontakt med avdelingen og drev ellers privat poliklinisk virksomhet til sist sommer.

Vi har mistet en uvanlig kompetent, profilert og avholdt kollega. Han var en bauta i sitt fag og en ener som kliniker og operatør. Ikke bare innenfor ortopedien, også innenfor den generelle kirurgi hadde han en usedvanlig kompetanse. Han var en integrasjon av faglig dyktighet og etiske normer, gjennomført i all sin ferd både overfor pasienter og kolleger.

I større forsamlinger var han observatør, flink til å lytte, men hadde vel overveide og klare tanker uten å markedsføre seg. Det var som kliniker han hadde sitt liv. Han var en naturlig autoritet i kraft av sin kompetanse. De som fikk tjenestegjøre ved hans avdeling, ble sterkt påvirket av hans krav til faglighet og omsorg. Han ble et forbilde.

Tapet kjennes derfor stort. En faglig vegg er borte, et stort tap for kolleger og venner. Tapet er likevel størst for Inger og hans nære familie, som han viste stor omsorg for. Til tross for et liv hvor faget tok mye av tiden, klarte han å være sterkt til stede i familien, noe hans datter presiserte i begravelsen. Han skapte trygghet både i faget og i familien. Vi kjenner tapet, men også glede og takknemlighet for den verdiformidling han maktet å gi oss. En høvding er borte!

På vegne av kolleger

Publisert: 28. mai 2013. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.13.0481

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 15. juli 2026.